

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 553/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť D. K., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Gancznerom, Forgáčova bašta 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave z 24. apríla 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 24/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 24. apríla 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 24/2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. c) [s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona], ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 41/2014 z 11. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň nenahradil väzbu dohľadom mediačného a probačného úradníka.

3. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že od podania jeho sťažnosti až po doručenie napadnutého uznesenia uplynulo celkovo 44 dní. Sťažovateľ ďalej namieta, že napadnuté rozhodnutie nie je riadne odôvodnené, že krajský súd sa nezaoberal výškou spôsobenej škody a jej určením, že pre jeho väzbu neboli splnené formálne ani materiálne podmienky väzby a tiež to, že všeobecné súdy sa nezaoberali možnosťou nahradenia jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými ním uvedenými argumentmi a vo svojom napadnutom uznesení len odkázal na rozhodnutia o väzbe iných osôb, ktoré on nemá k dispozícii.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jeho v petite sťažnosti označených práv, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške „*minimálne 10 000 eur*“ a taktiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd v súvislosti s touto časťou sťažnosti konštatuje, že čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a tiež procesné atribúty vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy. Podobným spôsobom je potrebné pristupovať aj ku vzťahu medzi čl. 5 a čl. 6 dohovoru.

Z tohto dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

8. K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že ani v tejto časti sťažnosti nie sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na jej prijatie na ďalšie konanie.

Okresný súd správne vyhodnotil materiálne i formálne dôvody väzby sťažovateľa, keď v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na to, že sťažovateľ bol po zadržaní spoluobvineného D. V. v kontakte s jeho bratom a svedkom Ľ. V., s ktorým sa dohadoval na ďalšom postupe a ktorému mal dať inštrukcie, aby jeho brat (spoluobvinený D. V.) „*nerozprával*“. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že u sťažovateľa existujú zákonné dôvody na väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Ďalej uviedol, že sťažovateľ nemá žiadny príjem, je dlhodobo nezamestnaný a trestnou činnosťou si zabezpečoval finančné prostriedky na živobytie. Na základe uvedeného u neho existuje aj dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. S týmito závermi okresného súdu sa krajský súd v napadnutom uznesení stotožnil. Ústavný súd po preskúmaní rozhodnutí všeobecných súdov konštatuje, že ich závery nie sú svojvoľné ani arbitrárne, ale vychádzajú zo spisového materiálu a sú riadne a logicky odôvodnené a dosiaľ neprekročili ani hranice primeranej lehoty konania (I. ÚS 35/2014).

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu namietal vzniknutú škodu (jej výšku a skutočnosť, ktorej z dvoch spoločností bola spôsobená), ústavný súd konštatuje, že predmetom rozhodovania všeobecných súdov bola výlučne väzba sťažovateľa, teda skutočnosť, či sú splnené zákonné dôvody na väzobné stíhanie sťažovateľa. Sťažovateľom uplatnené námietky týkajúce sa spôsobenej škody nemajú súvis s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa. Na základe uvedeného musel ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014